

KARIN
SLAUGHTER
LAATSTE
WEDUWE

HarperCollins



Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2019 Karin Slaughter
Oorspronkelijke titel: *The Last Widow*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2019 Ineke Lenting
Omslagontwerp: Marry van Baar
Omslagbeeld:
Foto auteur: Alison Rosa
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

In dit boek worden regels uit de onderstaande songs geciteerd:

'I'm on Fire', Bruce Springsteen
'Sara Smile', Hall and Oates
'Whatta Man', Salt-n-Pepa f. En Vogue (lyrics by Cheryl James, Dave Crawford and Hurby 'Luv Bug' Azor)
'Love and Affection', Joan Armatrading
'Sure shot', Beastie Boys (lyrics by Jeremy Steig, Wendell T Fite (DJ Hurricane), Mario Caldato, Jr., Michael Louis Diamond, Adam Keefe Horovitz, Adam Nathaniel Yauch)
'Two Doors Down', Dolly Parton
'Smalltown Boy', Bronski Beat (lyrics by James Somerville, Steve Bronski, Lawrence Cole)
'Because the Night', Patti Smith (lyrics by Bruce Springsteen, Patti Smith)
'What I Am', Edie Brickell (lyrics by Brandon Aly, Edie Arlisa Brickell, John Bradley Houser, John Walter Bush, Kenneth Neil Withrow)
'Give It Away', Red Hot Chili Peppers (lyrics by Anthony Kiedis, Chad Smith, Michael 'Flea' Balzary, John Frusciante)

ISBN 978 94 027 0344 3 (paperback)

ISBN 978 94 027 0347 4 (gebonden)

ISBN 978 94 027 5836 8 (e-book)

NUR 305

Eerste druk juni 2019

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Wat zag Will over het hoofd?

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg hij aan de passagier van de pick-up.

‘Een ontplofte hoofdgasleiding. We zijn ’m als de bliksem gesmeerd.’ Het was een redneck, zo’n type dat rechtstreeks uit een nummer van Lynyrd Skynyrd leek te zijn weggelopen. Op drie meter afstand rook Will de sigarettenwalm al die om hem heen hing. De man gebaarde naar de Malibu. ‘Ik zou me maar eens met die daar bemoeien. De man achterin ziet er niet zo best uit.’

Sara stapte al op de personenwagen af. Will volgde, hoewel ze zijn hulp niet nodig had. Haar wantrouwen had bij hem een inwendige alarmbel doen rinkelen. Hij liet zijn blik onderzoekend door de straat gaan. Sommige bewoners stonden in de deuropening van hun huis, maar niemand kwam dichterbij. Door rook van de explosies was de lucht doortrokken van een soort houtskoolstank.

‘Mijn vriend heeft hulp nodig.’ De bestuurder van de Chevy Malibu struikelde bij het uitstappen. Hij droeg het blauwe beveiligersuniform van de universiteit. Hij opende het achterportier. Een van de passagiers hing onderuitgezakt op de bank. Hij droeg

hetzelfde blauwe uniform.

‘Zij is arts,’ zei de man die zich had voorgesteld als Merle.

De Chevy-bestuurder zei tegen Will: ‘Er is een gasleiding ontploft op een van de bouwplaatsen.’

‘Twee keer?’ vroeg Will. ‘We hebben twee explosies gehoord.’

‘Weet ik het. Misschien is er iets anders de lucht in gegaan. Van die hele bouwplaats is niks meer over.’

‘Hoe zit het met slachtoffers?’

De man schudde zijn hoofd. ‘Aannemers werken niet in het weekend, maar de hele campus wordt ontruimd voor het geval dat. Eén grote klerezooi toen het alarm ging.’

Will vroeg de beveiliging niet waarom hij niet hielp bij de ontruiming. Speurend keek hij in de verte. De enkele rookpluim had een vreemde, marineblauwe kleur aangenomen.

‘Sir?’ Sara knielde bij het open portier neer om met de man op de achterbank te kunnen praten. ‘Gaat het?’

‘Hij heet Dwight,’ zei de bestuurder. ‘Ik ben Clinton.’

‘En ik ben Vince,’ stelde de passagier van de pick-up zich voor.

Will hief zijn kin. Nu hoorde hij eindelijk politieauto’s over Oakdale Road scheuren, een straat die evenwijdig liep aan Lullwater. Een witte traumaheli-

kopter vloog over. Verderop klonk het geloei van brandweersirenes. Niemand reed door Bella's straat. Er was ongetwijfeld nog een ongeluk gebeurd, op het kruispunt van Ponce de Leon Avenue en Lullwater Road. Alles en iedereen was natuurlijk op de rem gaan staan toen de explosies klonken.

Waarom voelde deze aanrijding dan anders?

'Dwight?' Sara trok de man in zithouding over-eind. De autoraampjes waren donker getint. Over het portier heen zag Will Dwights hoofd opzijrollen. Onder zijn gezwollen oogleden leek het wit van zijn ogen net bot. Uit zijn neus sijpelde bloed. Ook hij had geen gordel om gehad. Waarschijnlijk was hij buiten wesen geraakt toen hij tegen de voorbank knalde.

'We moeten hem eruit zien te krijgen.' Clintons toon was veranderd. Hij klonk nu bang. 'Breng hem naar het ziekenhuis. Emory zit dicht. De eerste hulp. Alles zit dicht, man. Jezus, wat moeten we nou?'

Kalmerend legde Will zijn hand op Clintons schouder. 'Kun je me vertellen wat er precies is gebeurd?'

'Dat heb ik toch al gedaan?' De man wierp zijn armen in de lucht en schudde Wills hand af. 'Zie je die rook, gast? De pleuris is daar uitgebroken, dat is er gebeurd. En nou ook nog al die auto's op mekaar en niemand die hier weg kan. Denk je dat ze een ambulance sturen voor mijn maat? Denk je dat de politie me gaat arresteren omdat ik tegen die stomme pick-up ben opgeknald?'

‘Clinton, niemand heeft schuld,’ zei een andere stem. De tweede passagier van de achterbank. Mid-den dertig, gladgeschoren. T-shirt en jeans. Zijn handen lagen samengevouwen op het autodak.

Will voelde het gevaar van de man afstralen, als hitte van de zon.

Wat zag hij over het hoofd?

‘Ik ben Hank,’ zei de man.

Will knikte behoedzaam, zonder zijn eigen naam te noemen. Het was vreemd dat deze mannen zichzelf voorstelden. Het was vreemd dat de bestuurder van de Porsche een gebroken nek had. Het was al helemaal vreemd dat Hank zo rustig was, terwijl zich een ernstig auto-ongeluk had voorgedaan waarbij zijn vriend buiten bewustzijn was geraakt.

Je was alleen maar zo rustig als je wist dat je alles volledig onder controle had.

Hank zei: ‘We hoorden een tweede explosie, en die vent in de rode auto ging gelijk op de rem.’ Hij knipte met zijn vingers. ‘Toen reed de pick-up tegen de rode auto aan. Wij knalden achter op de pick-up en...’

‘Will?’ Sara klonk anders. Ze hield de sleutels van haar BMW voor hem omhoog. Will zag haar hand licht trillen. Ze had jarenlang op de Spoedeisende Hulp gewerkt. Ze raakte nooit van slag.

Wat zag hij over het hoofd?

‘Haal mijn dokterstas eens uit het dashboardkastje,’ zei ze.

‘Ik wil hem wel halen,’ bood Merle aan.

Will pakte de sleutels. Zijn vingers streken langs die van Sara. Er ging een steek van paniek door hem heen toen zijn hersens haar wel zeer specifieke verzoek verwerkten.

Sara bewaarde haar dokterstas in de kofferbak, want het dashboardkastje was te klein. Het dashboardkastje was de plek waar Will zijn wapen in opborg als hij het niet droeg.

Ze vroeg niet of hij haar tas wilde halen.

Ze zei dat hij zijn pistool moest pakken.

Opeens vulde Wills mond zich met speksel. Als pijltjes op een dartbord cirkelden zijn gedachten rond de bull’s eye. Hij had de eerste botsing gehoord toen hij de bocht in de weg naderde. Er was op dat moment geen bom afgegaan. Er was een tweede klap op gevolgd toen de Malibu tegen de achterkant van de pick-up was geknald. Minstens vijf seconden later was de claxon van de Porsche pas afgegaan.

Vijf seconden was heel lang.

In vijf seconden kon je uit je pick-up strompelen, het portier van een Porsche openen en iemands nek breken. Wat het bloedspoor zou verklaren dat van de pick-up naar de auto liep.

Twee beveiligers van Emory die waren gevlucht in plaats van hun werk te doen. Eén man die zich opvallend had gekleed. Twee mannen in de plunje van

het soort klusjeslui dat je overal in Atlanta tegenkwam. Ze hadden allemaal vreemden voor elkaar kunnen zijn, maar dat waren ze niet.

Dát had Will over het hoofd gezien: deze mannen vormden een team!

Een heel goed team, te oordelen naar hoe ze zich ongemerkt hadden verplaatst. Zonder dat Will het door had gehad, stonden hij en Sara nu midden in een tactische driehoek.

Clinton stond achter hen.

Hank stond voor hen.

Op de denkbeeldige lijn tussen Will en zijn wapen stonden Vince en Merle.

Dwight was buiten westen, maar Hank hinkte om de achterkant van de auto heen en ging vlak bij Sara staan.

Will wreef over zijn kaak terwijl hij in gedachten naar zwakke plekken in de opstelling zocht.

Die waren er niet.

Ze waren allemaal gewapend. Hanks wapen was niet zichtbaar, maar dat soort types was altijd voorzien. De bobbel bij Vince' enkel was een verborgen revolver. Clinton had een Glock aan zijn riem, als onderdeel van zijn beveiligersuniform. Merles revolver zat onderaan zijn rug weggestopt. Will zag de contouren van de greep toen de man zijn armen voor zijn brede borst over elkaar sloeg. Hij stond als een politieman, met zijn voeten wijd uit elkaar en zijn billen

aangespannen, want het gewicht van een dienstriem van dertien kilo kon je rug breken.

Zo stonden ze allemaal.

‘Help eens een handje, lange.’ Van Clintons gespeelde hulpeloosheid was niets meer over. Hij gebaarde dat Will hem moest helpen Dwight uit de auto te halen. ‘Kom op.’

‘Wacht even,’ zei Sara. ‘Hij kan zijn wervels wel beschadigd hebben of –’

‘Sorry, *ma’am*.’ In plaats van Sara aan de kant te schuiven bleef Merle net zolang staan tot ze voor hem uitweek. Samen met Clinton tilde hij Dwight uit de auto. De man gaf niet mee en was loodzwaar. Zijn voeten ploften een paar keer tegen het asfalt tot ze uiteindelijk als eendenpoten overeind bleven staan.

Wills blik schoot weer naar Sara. Ze keek niet naar hem. Ze nam haar omgeving in zich op en overwoog of ze ervandoor zou gaan. Hank stond naast haar. Te dichtbij. De meeste voortuinen hadden de afmetingen van een voetbalveld. Als ze op de vlucht sloeg, was haar rug een gemakkelijk doelwit.

Dus vóór dat gebeurde, zou Will hem moeten neerschieten.

‘Ik ga je tas halen,’ zei hij tegen Sara.

Hij maakte geen oogcontact met haar, maar keek Hank aan met een blik die er geen misverstand over liet bestaan dat hij het vel van zijn kop zou slaan als hij ook maar een haar op Sara’s hoofd krenkte.

Tien meter scheidde Will van de BMW. Sara had de wagen schuin op de weg geparkeerd om naderend verkeer af te remmen. Will liep net snel genoeg om afstand te bewaren tot Merle en Clinton, die Dwight tussen hen in meesleepten.

Hij voelde hoe de hitte zijn lichaam verliet. Zijn hartslag vertraagde tot een gestage klop. Sommige mensen werden kalm wanneer ze alles onder controle hadden. Will was in zijn leven zo vaak de controle kwijt geweest dat hij juist rust vond in chaos. Hij probeerde geluiden op te vangen. Hij hoorde gesleep en gegrom, sirenes en claxons. Maar niets van Sara. Geen woorden in elk geval. Hij voelde haar ogen in zijn rug, bijna als een trekstraal waarmee ze hem weer naar zich toe probeerde te halen.

Hoe had hij dit in godsnaam kunnen laten gebeuren?

Will keek naar zijn hand. In de sleutelhanger zat een valetsleutel verborgen. Hij schoof hem naar buiten. Hij nam een voorbeeld aan Faith, die de langste sleutel aan de bos altijd als een mes tussen de vingers van haar gebalde vuist uit liet steken. Het liefst zou hij er Hanks keel mee openrijten. De man zou een stuk minder rustig zijn als zijn strottenhoofd onder zijn kin bungelde.

De klootzak.

Ze namen niet alleen de BMW mee. Dat zou een makkie zijn geweest, daarvoor hoefden ze alleen hun

wapens te trekken, in de auto te springen en te vluchten. Zonder een woord te zeggen. Maar ze hadden aan één stuk door gepraat. Ze hadden hun namen genoemd, en dat kwam rechtstreeks uit Verhoor 101: bouw een band op met de verdachte. Ze waren met een lulverhaal gekomen over een ontplofte gasleiding. Een van hen was gewond, een tweede buiten westen. Naar een ziekenhuis konden ze niet gaan, maar ze hadden dringend medische hulp nodig.

Ze waren van plan Sara mee te nemen.

Een apart soort woede trok elke spier in Wills lijf strak. Zijn zenuwen waren tot het uiterste gespannen. Hij zag alles kristalhelder. Zijn gedachten gleden over het scherp van een scheermes.

De stiletto in zijn zak.

De sleutel tussen zijn vingers.

Het pistool in het dashboardkastje.

Het ontbrak Will aan tijd om zijn hand in zijn zak te steken, op het knopje van de stiletto te drukken en hem te openen vóór er op hem geschoten werd en hij het mes uit zijn hand moest laten vallen.

De sleutel was alleen handig in een man-tegen-mangevecht, en hij had geen schijn van kans tegen twee mannen.

Hij moest het pistool te pakken zien te krijgen.

Vier gewapende agenten of ex-agenten. Misschien vijf, als Dwight wakker werd. Will had het niet gecheckt, maar de man hoorde een Glock aan zijn riem

te hebben als onderdeel van zijn beveiligersuniform. Als onderdeel van zijn vermomming.

Maar vermomming of niet, het wapen was wel écht.

Will zou kunnen doen alsof hij Dwight in de auto hielp en dan de Glock kunnen pakken. Zelfs van zo dichtbij zou hij snel moeten zijn. Eerst Clinton, vanwege het wapen op zijn heup, dan Merle, want die zou er langer over doen om de revolver achter uit zijn broek te trekken.

De instructeurs op de schietbaan zeiden altijd dat je moest schieten om iemand uit te schakelen, maar Sara was in gevaar en nu golden er andere regels. Will ging die hufters een voor een afknallen.

Eindelijk was hij bij de BMW. Hij opende het portier en boog zich over de passagiersstoel. Hij stak de sleutel in het dashboardkastje en keek even op om te zien waar Sara was.

Hij verstijfde.

Alsof droog ijs in zijn bloedbaan drong, zo voelde het. Spieren die verkrampten. Pezen die spleten. Een vreemde, onnatuurlijke huivering trok door zijn botten. Alle mogelijke invalshoeken die hij had proberen uit te werken vervlogen vanwege één ding.

Angst.

Sara stond niet meer overeind. Ze zat op haar knieën, maar nu met haar gezicht naar Will toegekeerd. Ze had haar vingers achter haar hoofd ineen-

geslagen: de houding waarin een agent een verdachte dwong zodat hij deze kon fouilleren en in de boeien kon slaan.

Hank stond achter haar. Naast hem stond een tweede vrouw, maar op enige afstand. Ze had kort, bijna wit haar. Haar wangen waren ingevallen. Ze hield haar kakikleurige broek, waarvan de rits openstond, met beide handen omhoog. De binnenzomen zaten vol bloedvlekken, die een lugubere, omgekeerde v tussen haar benen vormden. Ze keek op naar Will, smeekte hem met haar blik om hier een einde aan te maken.

Michelle Spivey.

De wetenschapper was een maand geleden ontvoerd. Ze had bij het CDC gewerkt.

Het was geen exploderend gaslek geweest.

Het was een aanslag.

‘Oké!’ riep Hank naar Will. ‘Je komt langzaam met je kop uit de auto en steekt je handen omhoog.’ Hij had een pistool uit zijn zak gehaald, een PKO 45. De loop reikte amper voorbij zijn vinger, die hij boven de trekkerbeugel had gelegd, zoals een politieman dat deed. Het verlengde magazijn stak onder zijn vuist uit. Een klein, maar krachtig wapen, dat ook wel een zakkanon werd genoemd omdat het de hersens uit een vrouwschedel kon schieten.

Sara’s schedel.

Want daar was het pistool op gericht.

Will werd misselijk tot in al zijn vezels. Hij deed wat hem was opgedragen en stak zijn handen langzaam in de lucht. Nu keek hij naar Sara. Haar onderlip trilde. Haar ogen vulden zich met tranen. Haar angst was tastbaar, als een vuist die het bloed uit zijn hart kneep.

Merle ramde zijn revolver in Wills zij. ‘Met jou hebben we niks te schaften, gast. We willen alleen de dokter even lenen. Je krijgt d’r later wel weer terug.’

Wills blik ging naar het bloed dat tussen Michelles benen naar beneden droop. Hij opende zijn mond, maar kreeg geen lucht. Zweet gutste over zijn gezicht. Hij keek naar de Smith & Wesson, die zijn ribben uiteenwrikte. Als hij in zijn buik werd geraakt, kon hij dan nog een van de wapens grijpen? Kon hij Sara dan nog dekking geven als ze wegvluchtte?

Van vier gewapende mannen? Over open terrein?

Glasscherven vulden zijn keel, zijn borst, zijn longen.

Ze gingen Sara meenemen.

Ze gingen hem doden.

Het enige wat hij kon doen was toezien, of zorgen dat het sneller gebeurde.

Clinton hees Dwight achter in de BMW. Dwight was nog steeds buiten westen en hing opzij. Zijn holster was leeg. Vince was te ver van Will af, die kon hij zijn wapen niet afhandig maken. Hij was al achter het stuur van Sara’s auto gekropen. De sleutelhanger lag erin,

dus hij hoefde alleen maar op de knop te drukken om te starten. De accu sloeg aan, maar niet de motor.

Vince lachte. ‘Een hybride stelen. We mogen die linkse rakkers wel dankbaar zijn.’

Met moeite bedwong Will zijn trillende handen. Woede verdreef zijn angst. Dit mocht niet gebeuren. Hij kon niet toezien dat Sara iets werd aangedaan. Hij zou elke kogel uit elk wapen vangen als hij hen daarmee kon tegenhouden.

‘Rustig, jongen.’ Clintons hand lag op de greep van zijn Glock.

‘Ik ben een agent,’ zei Will. ‘Jullie zijn ook agenten. Dit hoeft niet fout af te lopen.’

‘We hebben een dokter nodig!’ riep Hank over de kloof heen die Will van Sara scheidde. ‘Niet kwaad bedoeld, vriend. Verkeerde plek, juiste moment. Kom, dame. Instappen.’

Hank wilde Sara overeind trekken, maar ze wong zich los. ‘Nee,’ zei ze zacht, maar ze had het evengoed kunnen uitschreeuwen. ‘Ik ga niet met jullie mee.’

‘Dat was geen gasleiding daar op de campus, dame.’ Hank keek op naar Will. ‘We hebben zonet tientallen, zo niet honderden mensen opgeblazen. Denk je dat het me ook maar ene moer uitmaakt als ik straks jouw bloed aan mijn handen heb?’

Will zag de vertwijfeling op Sara’s gezicht. Ze dacht aan de klinieken, de patiënten, de kinderen, het personeel dat het leven had gelaten.

Will dacht niet aan hen op dat moment. Hij dacht alleen aan Sara. Deze mannen waren kille moordenaars. Als ze haar meenamen, was ze binnen een paar uur dood. Als ze weigerde mee te gaan, werd ze gedood waar ze neerknielde.

‘Nee,’ herhaalde Sara. Ze had hetzelfde rekensommetje gemaakt als Will. Tranen stroomden over haar gezicht. Ze klonk niet meer bang. Ze berustte in wat ging komen, dat was duidelijk. ‘Ik ga niet met jullie mee. Ik help jullie niet. Jullie zullen me dood moeten schieten.’

Wills ogen brandden, maar hij bleef naar haar kijken.

Hij knikte.

Hij wist dat ze het meende.

Hij wist ook waaróm ze het meende.

‘Zal ik háár dan maar neerknallen?’ Hank drukte het pistool tegen Michelle Spiveys hoofd.

De vrouw vertrok geen spier. Ze schreeuwde niet. Ze zei alleen: ‘Doe het dan. Ga je gang, lamlul.’ Zo te horen had de vrouw zich al net als Sara bij haar lot neergelegd.

Clinton lachte.

‘Jij vindt jezelf nog steeds een fantastische vent, hè?’ Nu keerde Michelle zich naar Hank toe. Met gebalde vuisten hield ze haar broek omhoog. ‘Wat zal je vader zeggen als hij hoort wie je echt bent?’

Hanks rust en zelfbeheersing begonnen barsten te

vertonen. Michelles woorden hadden doel getroffen. Ze was al een maand bij deze mannen. Ze kende hun zwakheden.

‘Ik heb je over hem horen praten,’ zei ze. ‘Hij is je held, je wilde dat hij trots op je zou zijn. Hij is ziek. Hij gaat dood.’

Hank klemde zijn kaken op elkaar.

‘Met zijn laatste adem zal hij nog weten wat voor monster hij op deze wereld heeft gezet.’

Weer lachte Clinton. ‘Shit, meid, als ik jou zo hoor, vraag ik me af hoe strak het kutje van je dochter is.’

Er is altijd dat ene moment vlak voor de zaak escaleert.

Een fractie van een seconde.

Een oogwenk.

Will had vaak genoeg voor hete vuren gestaan om te weten wanneer dat ene moment aanbrak. De lucht veranderde. Je voelde het wanneer je inademde, alsof je longen meer zuurstof kregen, alsof het deel van je hersens dat nooit werd gebruikt opeens wakker schrok, alles verwerkte en je voorbereidde op wat zou komen.

Hanks vinger gleed van de trekkerbeugel naar de trekker.

Maar het wapen was niet op Michelle Spivey gericht toen hij overhaalde. Ook niet op Sara. Hank liet zijn arm een boog beschrijven naar de man die een

grap had gemaakt over het verkrachten van een elfjarig meisje.

Toen....

Niets.

Alleen een metalig *klik-klik-klik*.

Dat was het grote probleem met zakkanonnen: plus.

Het wapen blokkeerde.

‘Jij vuile kloot-’ schreeuwde Clinton.

Alles vertraagde.

Met een ruk haalde Clinton de Glock uit zijn holster.

Tot Wills opluchting werd de Smith & Wesson tussen zijn ribben vandaan getrokken toen Merle zijn hand uitstak om Clinton tegen te houden.

Will greep de revolver. Het ging bijna moeiteloos, want Merle had zijn aandacht bij een ander wapen.

De Smith & Wesson blokkeerde niet. De zes-schots was een van de betrouwbaarste wapens op de markt. Wat trefzekerheid betrof: dat hing van de schutter en het bereik af. Will was een uitstekend schutter. Van dichtbij kon zelfs een peuter een man doden.

Dat was precies wat Will deed.

Merle viel neer, en in de ruimte die ontstond, nam Will Vince onder schot, die naar zijn enkelholster greep toen Will hem raakte. Gewond tuimelde de klootzak uit de auto.

Eén dode, één gewonde. Dwight, Hank en Clinton bleven over.

Vanuit zijn ooghoek zag Will een vage schaduw.

Clinton sloeg hem tegen de grond, en Will liet de revolver los. Met zijn achterhoofd klapte hij tegen de trottoirrand. Maar Clinton had het niet op Wills hoofd voorzien. Je doodde een man niet door zijn schedel te kraken. Je doodde hem door zijn organen open te breken.

Will spande zijn spieren tegen de vuisten die als mokers op zijn buik neerdaalden. De pijn benam hem de adem en dreigde hem te verlammen. Maar dit was niet zijn eerste pak slaag. Hij gebruikte zijn handen niet om de klappen af te weren, maar reikte in zijn zak. Zijn vingers sloten zich om de stiletto. Hij drukte op de knop, en het lemmet schoot tevoorschijn.

Will maaide blindelings om zich heen.

‘Jezus!’ Clinton week terug toen zijn voorhoofd openspleet. Bloed vulde zijn ogen. Hij hield zijn handen in gevechtshouding omhoog.

Fuck de regels. Een eerlijk gevecht bestond niet.

Will ramde het tien centimeter lange lemmet recht in de lies van de man.

Clinton zoog lucht op. Zijn lichaam verkrampte. Hij liet zich op het wegdek rollen. Hoestend. Spuwend. Happend naar lucht.

Will knipperde met zijn ogen, in een poging de

sterretjes te laten verdwijnen. Bloed sijpelde door zijn keel.

Hij hoorde portieren dichtslaan. Het geluid galmde na als paukenslagen.

Riep Sara hem?

Hij rolde op zijn zij. Hij probeerde overeind te komen. Braaksel vulde zijn mond. Zijn ingewanden stonden in brand. Moeizaam hees hij zich op zijn knieën, maar hij viel meteen weer plat op de grond. Hij ademde tegen de pijn in die door zijn lijf schoot en probeerde op zijn knieën te gaan zitten.

Op dat moment zag hij een paar werkschoenen voor zich. De stalen neuzen zaten onder het bloed. Hij zag de schoen naar achteren zwaaien, wachtte op de voorwaartse zwaai en sloeg zijn armen om het been.

Vallen en rollen.

Ze smakten allebei met een klap tegen de grond.

Maar het was Clinton niet.

Het was Hank.

Will slaagde erin hem neer te drukken. Hij liet zijn vuisten als molenwieken op het gezicht van de man neerdalen. Hij ging Hanks ogen in zijn achterhoofd rammen. Hij ging hem vermoorden omdat hij een pistool tegen Sara's hoofd had gezet. Hij ging ze stuk voor stuk van kant maken.

'Will!' hoorde hij iemand roepen.

Het was Sara's stem, maar ook weer niet.

‘Stop!’

Hij keek op.

Het was Sara niet.

Het was haar moeder.

Cathy Linton klemde een dubbelloopsgeweer in haar handen. Hij voelde de hitte van de loop. Een van de trekkers was overgehaald. De andere was gespannen en geladen.

Cathy keek naar de weg.

De BMW scheurde de bocht om. Will liet zich weer op de grond vallen. Nog steeds duizelde het hem. Braaksel brandde in zijn keel. Hij probeerde het aantal hoofden in de auto te tellen.

Vier?

Vijf?

Hij keek achterom in de verwachting Sara’s lichaam te zullen zien. ‘Waar –’

‘Ze is weg.’ Cathy snikte. ‘Ze hebben haar meeegenomen, Will.’